

Велимир Петров

Асоциативен ариергард

Асоциативното мислене е досадно занимание. Все ти се пречка, отпраща те в погрешни коловози, не можеш да следиш нишката на... на кое... ето – изплъзна се. Имахме намерение, най-доброто желание, да напишем само умни и мъдри слова, толкова умни и мъдри, че да настърхнем от вътрешно удовлетворение. И точно тогава ще се намери някоя дума да влети неканена и да ти прави пируети и въртели. Ще започне да ти се повтаря до обезсмисляне, да ти доказва, че няма никакъв пълнеж, да се чудиш кой ли я е измислил или внедрил. Ще включи на избираща вълна, ще издири куп производни, от що годе логични до абсурдни. И тъкмо се разсърдиш и заканиш да не я ползваш дълго време, ще се ухили ехидно и ще ти подхвърли съседката си.

На Наполеон му е било лесно. Обожатели и зложелатели се кълнат, че е можел да върши едновременно по няколко дейности, без едната да си пречи с другите. Седял си, например, по наполеонки и с едната ръка редял наполеонов пасианс. С другата ръка пишел на английски, докато диктувал на маршал Ней държавни документи на френски. С третата ръка, пардон, тя – както е видно от портретите е била втъкната в копчалка на мундира. На друг маршал разпореждал текущи дела, ако ли нямал под ръка маршал, се задоволявал с генерал.

Задоволявал и Жозефина. През всичкото това време, за прозрачност пред поколенията, разговарял с Анри Бейл, който от своя страна прераснал в Стендал. Изхитрял се, става дума за Наполеон, а не за Стендал, все през същото това време, да предначертава и предрешава великите си битки. Само веднъж-дваж се поразсеял малко, всички знаем какво стана при Москва и Ватерло... Но това не е всичко. В антрактите на тия дейности вършел и по-второстепенни, като разговори с дизайнерите на Триумфалната арка и етикетите и опаковките на коняка „Наполеон“, както и за булевард „Шан-з-Елизе“.

Понеже не сме Наполеон, въобще не понасяме наполеонките, ако се наложи да употребим коняк – предпочитаме „Мартел“, да не говорим, че към дами отговарящи на името Жозефина имаме крайно отрицателно отношение, поради тия именно причини, можем да вършим само по една работа едновременно. И то – не като хората, все се разсейваме в асоциативен план.

С половин ляво ухо слушах мрънкането на метеорологичния бюлетин и чаках да настърхна от вътрешно удовлетворение, за много умните и много мъдрите слова, които плетях на една кука в момента. Какво се разсеях, без всякакъв логичен преход, дочух за бодигард влязъл в не договорни отношения с доверителката си. Имаше сериозни оплаквания от

нейна страна за несвършена работа в количествено отношение.

Онова, лошото – асоциативното, само това чакаше: бодигард, сиреч телохранител, дали пък тялото дете го е охранявал, си е заслужавало риска! И извън договорените снощи... пардон – отношения. Гадиборд с гадиборд! Гард, авангард, ариергард! Еди кои сме в авангарда на... еди кое си... Ура! Гардероб – дали не е от пазач на роби? Гардероб, леле колко вицове има за гардероби, Гарабед между роклите, бабата и скелета, да не си вадиме бабата! Гардеробиевка – запъхтяна, румена, напъхана между кожените палта, докато в салона душат Дездемона... Гардения – ни сме виждали, ни сме мирисали... Гард, гард! Ляв гард, десен гард, висок гард, нисък гард...

Отбранителната стойка при бокса се нарича гард! Не, че ви подценявам, но за сведение на непосветените. Лявата ръка е изнесена силно и под прав ъгъл напред. Главата, като че ли без врат, впита между раменете, е само чело и очи под вежди. Нормално е веждите да са с аркада. Аркадата е третирана с адреналин, да не кърви, да няма дисквалификация, загуба поради лекарска забрана. Аркадата, разбира се, може и да е дар от съпругата или друг подобен любим субект с определени приятелски критични настроения. Не зная турски, но подозирам, че думата „аркадаш“ има точно такъв смисъл, сиреч – човек, който ти дарява аркада!

Та, казахме, че лявата ръка е изнесена силно напред и не особено нежно пулсира с праволинейни-възвратни движения по посока на носа на Другия, държи го на разстояние. Далечен бой! От време на време може и да намира незащитено място и да чуква по някоя точка, но само толкова. Поразяващата ръка би трябвало да е дясната. Присвита в лакета, пази главата, особено носа – дебне, чака сгода, Другия да се разсее, да смъкне гарда. Да открие носа, брадичката и прочие. Следва силно, отривисто кроше или ъперкът. Може и десен прав, но силен, много силен...

Това – при левия гард! При десния е същото, но точно обратното! Главното е – гардът винаги да е „вдигнат“! Да няма разсейване, главата и торсът да са зад надеждна преграда. Разбира се, факторите умора, гроби, недостатъчна тренираност и прочие, смъкват гарда, както в буквален, така и в преносен смисъл.

Тук не му е мястото, но само мимоходом ще спомена, че левият гард се счита за по-популярен. Може би защото нашата боксова школа е заимствана от руската. Десният гард се счита за по-необичаен, създава грижи и неудобства на Другия, дори и ако да е също с десни ориентации. Разбира се има и центристи – особено самоуверени, предимно от

професионалния бокс, които предизвикателно подскачат пред Другия, нехайно свалили гард до пояса. Това е само вид уловка, дълго отработвана, тежко му който се хване.

Всеки боксьор си има свой секрет за поддържане и контролиране на гарда си. Многократно оттрениран и станал като втора природа. Подсъзнателен и освобождаващ мисълта за реакциите и решенията в конкретните ситуации на боя. В моята младост имаше един великолепен боксьор – Гого Малезанов. Той имаше нещо като тик, за контрол на гарда. Докато танцуваше грациозно пред бияча си, внимаваше само за падьодьо-тата и падьотроа-тата си и разбира се, за тънкостите в боя. Критичното разстояние от носа до ръкавицата си – щит, контролираше с палеца. Перпендикулярно вирнат, този палец потупваше покровителствено дясната ноздра, всичко е наред, значи гледай си боя Гого, ляв, ляв, лява полустъпка, лъжливо движение на ляво, без замах с дясната, лъжливо движение на дясно, без замах с лявата, туп, туп по ноздрата, движение на ляво и дум – десен прав, ама много силен!

На всичкото отгоре, Гого беше и интелектуалец. И физиономията му беше такава, без традиционно счупен нос. Докато на Арко Сардарян – друг тежък и великолепен боксьор от Пловдив, носът му беше като от гюдерия. Върви с този нос, че доказвай интелигентност.

Защо Ви занимавам с тия пикантерии от боксовата кухня и с отколешна давност. Поради някаква странна за страничния наблюдател асоциация. Асоциацията наистина е странна и няма нищо общо с разните асоциации за защита на животните, околната среда и талантливите изчезващи видове от разните изкуства.

Напоследък долавам тревожни сигнали с епицентър нейде из гълбините на най-интимния ми вътрешен мир. Доколкото може да се говори за мир в една разкъсвана от вътрешни противоречия противоречива натура. Този епицентър резонира и в една съвсем естествена повърхностна точка по-удобна за изследователя. Това е седми горе ляво, коронка от бяло злато за еднократна употреба, особено чувствителна за външни и вътрешни интервенции. По нея безпогрешно познавам кога ще имам емисии от оксалати от левия бъбрек, както и благосклонен ли е метеорологичният бюлетин, предаван по УКВ¹то.

При приемането на звука забелязвам едно съскане, при което неизбежно се сещам за тъщата², както и това, че буквата „З“ я чувам като

1. Алюзия за появилото се в пресата „научно“ съобщение за индивид „чувал“ по зъбната си коронка радиопредаванията по местната радиостанция.

2. Алюзия за класическия образ на тъщата в очите на зетя – като змия.

„С“, а „Ж“ – „Ш“. Предполагам, че суровината от бяло злато за еднократна употреба е внос от Гърция³.

Пазачо-контролната ми система включи алармата на няколко пъти, все в неудобно във всяко отношение време. Добросъвестно проучих сигналите. Оказа се нещо което, кълна Ви се, ми се случва за първи път: Паднал ми беше гардът! Откривал съм бил, несъзнателно, разбира се, поне за сега, жизнено важни и секретни територии от фронталното ми „ерго сум“. Давал съм повод, изкушавал съм съдбата! /„... не вовеждай его во изкушение!...“, както и прикрепени към нея негативни типове и гадове, да ми нанасят позволени от правилника удари.

Препоръчва се да съм се стегнал, да повдигна гарда, да не се излагам! На удари и въобще! Бил съм още в подготвителния период на критическата, що е излагация, все пред мене е! Да не съм изпреварвал събитията!

Тия събития не са неочаквани за нашето просветено внимание. Доста литература сме прегледали по въпроса. Внимателно сме разглеждали и илюстрациите, които щедро ни предоставя околната среда.

Виждали сме, как елитни екземпляри, любими на телевизионните и други рубрики, дето под вежди се гледаха строго с Него – Живота, изведнъж започваха да се прегръщат със същия този живот, нанасящ им ударите право в лицето. А прегръдката в боя е хитрост на слабите. Увисваш на гърдите на силния, пречиш му да те бъхти, събираш сетни сили, дано да стане някакво чудо, колкото и да вика „... брек, брек!“ рефера, но да не те гони от ринга на Живота.

Виждали сме същите тия елитни екземпляри с омекнали колене да излизат неохотно от ранглистите, топ-класациите и да преминават на „научна работа“, я треньори, я зрители, я... с мрежичката с кисело мляко.

Засега препоръката е – да не изпреварвам събитията. Всяко нещо с времето си. По коронката от бяло злато за еднократна употреба – седми горе ляво, върви прогнозата за курса на долара, на фона на Реквиет от Моцарт.

Изглежда нещо в еманацията ми се е променило, обзалагам се – не в моя полза или поне не в рекламна такава. Засече ме много, много близка в много отношения приятелка. Много близка и много просветена и посветена в какво ли не! Няма нещо което да не знае, да се учуди, да се изненада набитото и многостранно и многократно око.

3. Гърците и гърчещите се българи по Черноморието говорят „съскайки“.

– Казвай какво става с тебе, какъв е този поглед на припикано канарче!? Да не си се забъркал в политиката?

– Чак до там не съм закъсал – успокоих я – от време на време ми пада гардът – признах си.

Споделената болка е половин болка. Още неизрекъл горните без бой самопризнания, усетих как напрежението, което несъзнателно съм акумулирал се разрези с токов удар, стрелките се успокоиха и отчетоха около нормалната за сезона стойност, съвсем в параметрите. Палецът на дясната ми ръка от самосебе си се повдигна, потупа покровителствено дясната ми ноздра. Гардът си беше на мястото.

Много, много близката ми в много отношения приятелка ме погледна със зелените си, фосфорисциращи като на осцилограф очи, пое информацията и я включи за обработка в компютъра си – мое поколение. Видях в лявото и око змийчето на синусоидата да предвдква данните. Дясното светеше някак отчуждено безучастно, дори тъжно.

– Не знаех, че на оная работа и казвате Гард! – каза тя съчувствено – Чувала съм и зная разни имена, нежни и груби, приятелски и саркастични, но Гард – за първи път чувам. Най са ми харесвали Адаша, Съсела, Котето, един пък му вика Стойчо... Ооо, има и имена... дете не ми се събират в... устата... Да нямаш предвид, че Той ти е бодигард...

Ясно беше, че е подала данните погрешно. Цялата информация беше изкривена и изчисленията вървяха в съвсем, съвсем неправилна посока. Последствията можеха да бъдат непредсказуеми. Можеше нещо да се изроди, да прерасне във вирус, нещо да блокира. Домъчня ми едновременно и за моята много, много близка в много отношения приятелка и за мене си. Тя просто не допускаше, че мога да говоря в психологичен план, многопластово, навътре в проблема. Реагирах бързо. Присегнах се, изключих електрониката и. Щях да разчитам само на първичната и намотка. И друг път съм ползвал този вариант.

– Не е това! – казах делово. – Да не ни гледат хората, ела да ти обясня как стоят нещата...

– Така, да! – каза много, много близката ми – на отиване да вземем нещо по-тонизиращо.

Като при синхронно изпълнение се гмурнахме в добре познатата нам посока. Като при синхронно изпълнение палците на десните ни ръце се вдигнаха и потупаха покровителствено десните ни ноздри. А те, както и левите, за който му разбира, бяха разширени като на арабски бон кон в атака.

Януари 1995 г.

КРАЙ

© 1995 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11040>]